Р Е Ш Е Н И Е
№ 3166

гр. София, 12.05.2014 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, **Първо отделение 5 състав,** в публично заседание на 24.04.2014 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева, като разгледа дело номер **2995** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. АПК, във вр. с чл. 63, ал. 4 от ЗМВР. Образувано е по жалба на М. Г. К. от [населено място], ЕГН [ЕГН], чрез адв. М., срещу заповед за задържане на лице № 630 / 23. 02. 2014 г. на полицейския орган при 06 РУП – СДВР.

В жалбата се излагат доводи за незаконосъобразност на оспорения акт, като се твърди, че същият е издаден при противоречие с административнопроизводствените правила, нарушение на материалния закон и несъответствие с целта му. Излага доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, поради липсата на данни за извършено престъпление, каквото е изискването на закона. Моли съда да отмени оспорения акт. Претендира разноските по делото.

Ответната страна – полицейски орган при 06 РУП на СДВР, не взима становище по жалбата.

Административен съд София - град, I отделение, 5-и състав, след като обсъди доводите на страните и събраните по делото доказателства, приема за установено от фактическа страна следното:

С оспорената в настоящото производство Заповед за задържане рег. № 630 / 23. 02. 2014 г., издадена от полицейски орган при 06 РУП – СДВР, е заповядано задържането за срок до 24 часа на жалбоподателя М. Г. К..

От приложената по делото с административната преписка докладна записка от 24. 02. 2014 г. на полицай Г. (стр. 24), се установява, че на 23. 02. 2014 г. около 13.00

ч. в [населено място], [улица], жалбоподателят М. К. е задържан от полицейски служители за „профилактика“ и установяване на съпричастност към извършено престъпление във връзка със ЗМ 601 / 2014 г. по описа на службата и заведен в 06 РУП, където е издаден обжалвания акт, на основание чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР.

Оспорената в настоящото производство заповед за задържане рег. № 630 / 23. 02. 2014 г. е връчена на жалбоподателя на същата дата. Жалбата е подадена в деловодството на ответника на 11. 03. 2014 г.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспорва се в срок (жалбата е подадена по пощата на 06. 03. 2014 г., видно от клеймото на пощенския плик – стр. 9), подлежащ на обжалване административен акт от надлежна страна, за която е налице правен интерес от оспорването, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е ОСНОВАТЕЛНА, по следните съображения:

При извършената проверка съдът констатира, че оспорената Заповед за задържане рег. № 630 / 23. 02. 2014 г. е издадена от компетентен административен орган – полицейски орган при 06 РУП – СДВР, съгласно чл. 63, ал. 1 ЗМВР, видно от приложената (стр. 30) служебна бележка и в предвидената от закона писмена форма – чл. 63, ал. 1 от Правилника за прилагане на ЗМВР /ППЗМВР/.

Настоящият съдебен състав намира обаче, че оспорената заповед за задържане, е издадена при съществено нарушение на административно-производствените правила и в нарушение на материалния закон .

В нормата на чл. 63, ал. 2 ППЗМВР са изчерпателно изброени реквизитите, които трябва да съдържа заповедта за задържане на лица.

В заповедта е посочено единствено правното основание за задържане на лицето съгласно изискването на подзаконовия нормативен акт, но в заповедта не е налице описание на фактическата обстановка и на обстоятелствата, при които задържаното лице е извършило някаква противообществена проява.

След като в специалния ЗМВР е предвиден съдебен контрол за законосъобразност на заповедите за задържане, за да бъде извършена такава преценка за законосъобразност, административният акт следва да съдържа минимални реквизити съгласно изискванията на общия процесуален закон, действието на който не е изключено от специалния ЗМВР. В процесната заповед е посочено бланкетно фактическо основание – „установяване съпричастност по чл. 194 от НК във връзка със ЗМ-601 / 2014 г.”, без да е дадено описание на фактическата обстановка и действията на задържаното лице.

Дори и в случаите, когато е действал в условията на оперативна самостоятелност - по целесъобразност, полицейският орган е бил длъжен да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържането на лицето. Това обаче не извършено в конкретния случай. Административният орган единствено е посочил фактическото основание, което не представлява мотивиране на акта, т.е. не е посочена необходимостта за задържане на лицето и съответно лишаването му от право на свободно придвижване и лична свобода за определен период от време.

Изискването на процесуалния закон за мотивираност на административните актове е с цел да не бъде нарушавано правото на защита на лицето, адресат на акта, който следва да бъде запознат с фактическото основание за издаване на заповедта, така и с цел осъществяване на административен и съдебен контрол за законосъобразност.

Посоченото съдържание на заповедта за задържане затруднява и прави до голяма

степен невъзможно извършването на преценка за законосъобразност на акта, предвид липсата на каквито и да е мотиви и описание на фактическа обстановка, които да сочат на съществуването на посоченото основание. При отсъствието на конкретни факти за констатираното от полицейския орган основание за задържане и непосочването на доказателства за извършеното престъпление, също така се затруднява провеждането на защитата на задържаното лице срещу засягащия правата му административен акт. Задържаният следва да знае с кои свои действия е извършил посоченото нарушение и да е запознат с доказателствата, въз основа на които то е установено, за да организира адекватно своята защита срещу заповедта за задържане.

В този смисъл, въпреки предоставената от закона възможност да действа при условията на оперативна самостоятелност, административният орган е следвало да изложи в заповедта какви са конкретните причини, обосноваващи необходимостта от задържане на М. К.. Неизлагането на мотиви в тази насока съставлява съществено нарушение на административно-производствените правила и е основание за отмяна на акта по см. на чл. 146, ал. 1, т. 3 АПК. В този смисъл е и т. 2 от Тълкувателно решение № 4 от 22. 04. 2004 г. на ВАС по д. № ТР-4/2002 г., съгласно която липсата на мотиви във всички случаи е основание за отмяна на издадения административен акт.

Съгласно константната съдебна практика, мотиви на административния акт може да се съдържат най-късно в съпроводителното писмо, с което преписката е изпратена в съда, но в конкретния случай както беше посочено по-горе, такива мотиви не се съдържат в акта, нито в друг съпътстващ го акт, още по-малко в писмото с което е изпратена жалбата и преписката в съда. По делото е представена (стр. 24) единствено докладна записка от 24. 02. 2014 г. на полицай Г., но в нея също не се сочат основания за задържането на лицето, поради което същата не може да послужи за мотиви за издаването на акта. В същото време, т. нар. „профилактика“, която е посочена в докладната не опира на закона и представлява административен произвол.

Следва също така да се отбележи, че с разпореждането за насрочване на делото, са дадени изрични указания на ответника да представи данни за образуваното ЗМ-601 / 2014 г. и съпричастността на К. към него, но такива данни и доказателства не са представени от административния орган, като единствено се сочи, че материалите са изпратени в СРП.

Доколкото административния орган не е доказал, съществуването на фактическите основания, посочени в обжалвания административен акт, както и изпълнението на законовите изисквания при издаването му, въпреки дадените му изрични указания в таза насока, е налице нарушение на чл. 170, ал. 1 от АПК.

В процесната заповед като фактическо основание за задържане на лицето е посочено “ „установяване съпричастност по чл. 194 от НК във връзка със ЗМ-601 / 2014 г.”, посочено е и правното основание за издаване на заповедта - чл. 63, ал. 1, т. 1 от ЗМВР. Съгласно чл. 63, ал. 1, т. 1 ЗМВР полицейските органи могат да задържат лице, за което има данни, че е извършило престъпление.

По делото не се спори, че след задържането на лицето му е връчено единствено протокол за предупреждение, снети са обясненията му и му е извършен личен обиск. Всички процесуално – следствени действия обаче, са едва след задържането на жалбоподателя и същите не сочат за наличието на данни (които следва да са налице преди задържането, а не да се установяват след това), че лицето е извършило престъпление. Видно от протокола за обиск, в лицето не са намери никакви вещи, още по-малко такива свързани евентуално с някаква кражба.

От друга страна, както се посочи по-горе, по делото не се и представиха доказателства, че лицето е извършило престъпление, макар и това да се установява в друго производство, което е послужило като основание за задържането му.
Доколкото обаче издадената заповед за задържане сериозно ограничава правата на задържаното лице, следва предпоставките за нейното налагане, в случая данни, че лицето е извършило престъпление, следва да са налице към момента на задържането, а не такива данни да се събират след издаването на акта и съответно задържането на лицето.
С оглед гореизложеното, съдът счита, че в настоящото производство не бяха представени каквито и да е доказателства за съществуването на фактическото основание за задържане на жалбоподателя, както и за изпълнението на законовите предпоставки за задържане на лице по реда на чл. 63, ал. 1 ЗМВР и оспорената заповед следва да бъде отменена като незаконосъобразна, поради съществено нарушение на административнопроизводствените правила и противоречие с материалния закон – отменителни основания по чл. 146, т. 3 и т. 4 от АПК.
При този изход на спора ще следва ответника, на основание чл. 143, ал. 1 от АПК, да заплати на жалбоподателя сторените разноски. По делото жалбоподателя се представляваше от адвокат, като в договора за правна помощ (стр. 8) платената сума не може да се установи, тъй като ксерокопието е нечетливо, като липсва отбелязване на начина на плащане и освен това не е представен списък на разноските, съобразно изискването на чл. 80 от ГПК, поради което следва да се присъди само внесената държавна такса в размер на 10 лв.
Така мотивиран, Административен съд София-град, I–во отделение – 5 състав,

Р Е Ш И:

ОТМЕНЯ по жалба на М. Г. К. от [населено място], Заповед за задържане на лице № 630 / 23. 02. 2014 г. на полицейския орган при 06 РУП – СДВР.
ОСЪЖДА Столична дирекция на вътрешните работи – С., [улица], да заплати на М. Г. К. от [населено място], кв. Д., [улица], ЕГН 81050666890, направените по делото разноски в размер на 10 (десет) лева.
РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република Б., в 14-дневен срок от съобщението.

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: